

ריטה והרובה**

בין ריטה לבין עיני נצב רובה
ומי שמכיר את ריטה משתחנה
ומתפלל
אל האל שבעיני הדבש שלה

ואני נשקתי לריטה
בעודנה נערה
ואני זוכר איך נצמדה אלי
והיפה שבצמות כסתה את זרועותי
ואני זוכר את ריטה
כפי שהצפור זוכרת את יובל המים שלה

אוי לי, ריטה!
נצבות בינינו צפרים אין קץ וגם תמונה
ופגישות רבות של אהבים
שנפץ הרובה שירה

שמה של ריטה היה חגיגה על שפתי
גופה של ריטה היה חג כלולות בעורקי
ואני אבדתי את עצמי בקרב ריטה שנתים
והיא נמה על זרועי שנתים
וכרתנו ברית בלגימת מבחר פוסות היין
ונשרפנו בלהטנו בין השפתיים
ונולדנו פעמים

* מחמוד דרויש (1941-2008), משורר ויוצר פלסטיני, שזכה בפרסים רבים על יצירתו הספרותית ונחשב בעיני רבים למשורר הלאומי הפלסטיני. נולד בכפר אל-בירוואה שבגליל המערבי. באפריל 1969 יצא לפריז לסימפוזיון של השמאל החדש ומשם נסע למוסקבה ללימודים באוניברסיטת מוסקבה. בפברואר 1971 עזב את מוסקבה ונסע למצרים, ובעקבות זאת נאסר עליו לחזור לישראל. יצירתו זיכתה אותו בפרסים רבים, ביניהם פרס לנין לשלום, פרס אריך מריה רמרק לשלום, פרס הנסיך קלאוס ועוד. כתב עשרות ספרי שירה, שתורגמו לשפות רבות.

** (בתוך: آخر الليل, 1967).

אוי לי, ריטה!
מה הרחיק מעיניך את עיני
פֶּרַט לְשֵׁתִי תְנוּמוֹת
וְעֵנָנִים בְּצִבְעֵי דְבִשׁ
בְּטָרֶם הָרוּבָה הַהוּא?

הִיָּה הִיָּה
אָבוֹי, שְׁתִּיקָתְךָ בֵּין הָעֶרְבִים!
הַלִּבְנָה שְׁלִי הִלְכָה הָרַחֵק עִם בָּקָר
עִם עֵינֵי הַדְּבִשׁ
וְהַעִיר
טֹאטָאָה אֶת כָּל הַזְמָרִים, וְגַם אֶת רִיטָה
בֵּין רִיטָה לְבֵין עֵינֵי נֶצֶב רוּבָה

מערבית: חנה עמית-כוכבי

אעבור את הדרך הזאת*

אֶעְבֹּר אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֹּאת הַנִּמְשָׁכֶת, נִמְשָׁכֶת, עַד כְּלוּתָהּ
עַד קֵץ הַלֵּב אֶעְבֹּר אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֹּאת הַנִּמְשָׁכֶת, נִמְשָׁכֶת
דָּבָר לֹא אֶבְדֵּי לִי מִלְּבַד הָאֵבֶק, וּמֵה שֶׁגִּרַע מִמֶּנִּי הַמּוֹת, שׁוֹרֵת הַדִּקְלִים
מוֹרָה עַל מֵה שְׁאִינוּ עוֹד. אֲחֻצָּה אֶת שׁוֹרֵת הַדִּקְלִים. כָּלוּם הַפֶּצֶע זָקוּק לְמִשׁוֹרֵר
שִׁיִּצִיר לוֹ רִמּוֹן הָאוֹמֵר הָעֵדֵד? לְמַעַלָּה מִגַּג צְנִיפָתוֹ שֶׁל הַסּוּס אֲבִנָּה לָכֶם
שְׁלֹשִׁים אֲשֻׁנָּבִים לְדַמוּי. צֹאוּ מִמֶּסַע שֶׁכָּבַר תָּם, הַכֶּסֶס לְמִסַּע הָאֲחֵר.
הָאֶרֶץ צָרָה עֲבוּרָנוּ, אוֹ אֵינָנָה צָרָה. נֵעְבֹר אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֹּאת הַנִּמְשָׁכֶת
עַד קֶצֶה הַקִּשְׁת. נִמְתָּחִים צְעֵדֵינוּ חֲצִים. הִתְיַנּוּ כָּאֵן מִשֶּׁכָּבַר הַיָּמִים
וְיִתְכַף נִגִּיעַ אֶל חֵץ הָרָאשִׁית? הָרוּחַ הַסִּיעָה אוֹתָנוּ, הַסִּיעָה סְבִיב, וּמֵה מְלִתָּה?
זוֹ מְלִתִּי: אֶעְבֹּר אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֹּאת הַנִּמְשָׁכֶת, עַד כְּלוּתִי, עַד כְּלוּתָהּ.

מערבית: חנה עמית-כוכבי (התרגום מוקדש לזכר יורם מירון מאיר הפנים, אוהב אדם,
ערבית, תרגום ושיירה)

* (מתוך הקובץ ورد أفل, 1986).

אויב משותף

המלחמה עוברת אל תנומת צהרים. ועוברים
הלוחמים אל חברותיהם עיפים וחוששים
מחסר הבנה לדבריהם: נצחנו כי
לא מתנו. והאויבים נצחו כי לא מתו.
התבוסה הריהי בטוי יתום, אבל הלוחם
הפרט אינו חיל בפני מי שהוא אוהב: לולי
עיניך המכוננות אל לבי כדור היה חודר
אליו! לולי דאגתי שלא אהרג
לא הייתי הורג אף לא אחד! או: חששתי לך
ממותי, ונצלתי כדי להרגיעך עלי. או: הגבורה
היא מלה המשמשת אותנו רק בבתי הקברות. או:
בקרב לא חשבת על הנצחון, אלא חשבת על שלמות
ועל הנמשים שעל גבך. או: כמה צר ההבדל
בין השלמות לשלום לחדר שנתך. או:
כשצמאתי בקשתי מים מאיבי ולא
שמעני, ובטאתי את שמך וריותי...
הלוחמים משני הצדדים אומרים דברים דומים
בפני מי שהם אוהבים. אולם ההרואים משני הצדדים
אינם מבינים אלא באחור, שיש להם אויב
משתף והוא: המות. לכן, מה המשמעות
של זה, מה המשמעות של זה?